

Scénář k audioreportáži: Vzpomínky paní Heleny Mezlové, nar. 12. ledna 1939

Zpracovali žáci ZŠ nám. Míru 3, Brno

Pod vedením paní učitelky Saši Hýskové:

Claudie Parolková

Kristýna Klapalová

Šárka Skřepská

Jamuna Hrnčířová

Rapantová Julie Elia

Zuzana Svobodová

V prosinci roku 2019 přijala pozvání k nám do školy paní Helena Mezlová , aby zavzpomínala na své dětství – co prožila po II. světové válce, na své mládí a dobu normalizace. Narodila se těsně před 2. světovou válkou.

Moje dětství... tak maminka měla sestru v Rakousku, tak já jsem žila do 4 let v Rakousku s tetou. Potom čekala ona rodinu, tak mě dovezla domů. A byla jsem doma, byla jsem ze smíšeného manželství, tatínek byl Němec a maminka byla echt brňáčka!

Tatínek paní Mezlové pracoval na brněnském letišti a od roku 1943 ho rodina několik let neviděla.

Tatínek byl tady v Brně na letišti v Tuřanech jako letecký mechanik a musel, jak to tam u toho Stalingradu končilo, letět pro svý zajatce - tu grupu zajali a byl ve Stalingradě. Byl tam zajatej do 53. roku (1953). Protože Němci tam za trest museli postavit celej Stalingrad.

Maminka paní Mezlové zůstala v Brně sama se čtyřmi dětmi a na konci války zažili bombardování Brna a museli svůj domov nedobrovolně opustit. Paní Mezlová vzpomíná, jaké měli štěstí, že nebyli v 1. odsunu Němců.

Po bombardování Brna to bylo v dubnu. A ten první odsun - to se maminka potom dozvěděla, že je doprovázeli Zbrojováci - Lidová milice. Nechtěli je dovézt do Pohořelic, tak je po cestě postříleli.

Bohužel na konci května roku 1945 byla rodina vyhozena z bytu a museli odejít z Brna.

No, a tak nás vyhodili, tak jsme šli pěšky. Bratr se sestrou byli na kočárku. My jsme byli úplně poslední, maminka se bránila zuby nehty, abysme nemuseli odejít z Brna jako pryč. Tak jsme přišli do těch Pohořelic.

Paní Mezlová se s maminkou a sourozenci dostala do Rakouska. Tady pokračují vzpomínky:

Pak jenom si pamatuju, že nás vyhodili v tom Rakousku.

Rodině se podařilo vrátit do Brna, ale mladší děti museli žít v brněnském sirotčinci.

My jsme neuměli vůbec česky, jo. Takže nás maminka dala do sirotčince. No a nás drželi v takové třídě, kde do nás hustili češtinu.

Bohužel k sirotčinci se váže i smutná vzpomínka. Ze schodiště tam spadl mladší bratr a zabil se. Děti pak žily jen s maminkou, protože za tatínkem, který se po válce vrátil a žil v Německu, nemohli.

Ve škole nás nechtěli vzít do Pionýra. Takže my jsme záviděli těm děckám, že jezdily s těma pionýrama po vejletech. My jsme museli furt být doma.

Paní Mezlová s láskou vzpomíná na svého nejstaršího bratra, ikdyž ten se v dospělosti rozhodl, že se odstěhuje za svým otcem do Německa.

Tak můj nejstarší bratr ten dost mamince pomáhal. Tatínek ho pozval do Německa a von tam zůstal. V 70. letech, ta nejhorší doba 1970. To začala ta normalizace, to byly ty prověrky šílený, Mám to aji doma někde, mám ten papír – prostě nespolehlivá. Tím, že nám bratr utekl do Německa.

Na závěr nám paní Mezlová sdělila toto poselství:

Jsou šťastná, že jsem se dožila pádu komunistů. A děkuju, že ten listopad byl.